

TEN GELEIDE

Het eerste nummer van 2013 valt hiermee in uw bus en bij de start van het nieuwe jaar horen uiteraard in de eerste plaats onze beste wensen.

Dit ondanks donkere wolken die zich samen pakken boven de Foucauldraad Vlaanderen. Het afgelopen jaar werden door de ploeg mensen die de Foucauldraad uitmaken inspanningen gedaan om de bestaande werking te behouden maar ook een nieuw elan te vinden.

Helaas moet ik op vandaag vaststellen dat dit niet lukte en dat er misschien wel onvoldoende draagkracht is om dit te bereiken. Met een zekere ontgoocheling gooi ik dan ook de handdoek in de ring. Daarmee kondigt zich een tijd van bezinning over de toekomst aan.

In het verslag van de vergadering van deze maand vindt U bijkomende informatie over wat voorafging en verderop in deze fratbrief vindt U eveneens een oproep naar ieder die zich daadwerkelijk interesseert in de spiritualiteit van Charles de Foucauld om minstens mee na te denken.

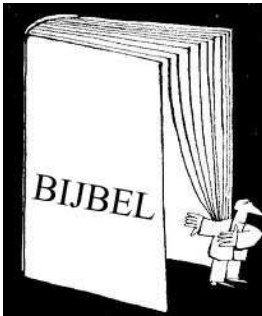
Verder bestaat dit nummer uit de klassieke ingrediënten met enkele verslagen van voorbije activiteiten, wat familienieuws, een in memoriam en vooral enkele uitnodigingen voor de komende activiteiten die geprogrammeerd staan.

Daarnaast is er uiteraard plaats voor enkele meer spirituele teksten zoals de bijbelsprokkels en de middenkatern en uiteraard ook het stripverhaal voor de kinderen.

Ik wens jullie allen veel leesgenot. Hopelijk mogen enkelen onder jullie de nodige energie vinden om het bestaande te helpen continueren.

Het allerbeste

Geert Devolder

BIJBELSPROKKELS

STA OP!

Petrus was in een onaangename slaap gevallen. Hij kende dit soort vermoeidheid, hij had ze al eens meegemaakt in de Hof van Olijven. Het was de slaap van gelatenheid en wanhoop. Zijn situatie was uitzichtloos. Hier zat hij tussen twee wachters in, vastgebonden met twee kettingen en met nog twee andere bewakers aan de deur van zijn cel. De duisternis omgaf hem. Petrus bedacht dat het niet alleen buiten donker was maar dat ook de toekomst zich uitstrekte als één lange nacht. Niets kon hij nog doen. Morgen zou hij ter dood worden gebracht, een volgend slachtoffer van Herodes, die er plezier scheen in te scheppen om de christenen te vervolgen en te doden. En net nu was het de Paasnacht, een nacht van feest en bevrijding. De ironie...Petrus gleed weg.

Plots werd hij wakker van een stevige por in zijn zijde. Nog half slapend zag hij een engel in de kerker staan, omgeven door licht. 'Sta vlug op'. Petrus gehoorzaamde werktuigelijk, zich afvragend of hij droomde en besluitend dat het inderdaad zo was. Dit kon niet. Maar toen hij opstond hoorde hij het gerinkel van de kettingen die hem van de polsen vielen. "Doe je gordel aan, trek je schoenen aan, sla je mantel om en volg mij." Ze passeerden zonder problemen de bewakers en liepen tot aan de ijzeren poort van de gevangenis, die vanzelf voor hen openging.

Eén straat gingen ze samen door en dan was de engel plots verdwenen. Nu pas kwam Petrus tot zichzelf, hij voelde de koelte van de nachtelijke lucht en besepte dat hij niet droomde. Hij ging naar het huis van de moeder van Johannes, waar hij zijn vrienden bijeen wist, biddend voor hem die ze ten dode opgeschreven wisten.

Hij klopte aan de deur van de toegangspoort en het dienstmeisje Rode kwam aangelopen. Toen ze Petrus' stem hoorde maakte ze van blijdschap rechtsomkeer om het nieuws te gaan vertellen aan de anderen. Petrus bleef voor de deur staan. De huisgenoten van Rode beoordeelden haar verhaal met een 'je bent niet goed wijs' maar toen ze bleef volhouden gingen ze toch mee.

Intussen stond Petrus maar te kloppen tot de deur eindelijk open ging en hij met grote verbazing en vreugde werd binnen gelaten.

De ontsnapte apostel beduidde hen dat ze stil moesten zijn; zoveel tumult in het midden van de nacht zou argwaan wekken bij de soldaten en dan waren ze terug bij af. Hij vertelde hoe hij uit gevangenis was bevrijd door een engel van God en gaf hen de opdracht om het verder te vertellen aan alle broeders. Hijzelf zou ergens anders heen gaan.

Diezelfde ochtend stonden er nog anderen verbaasd: de bewakers van Petrus. Er was geen touw aan vast te knopen hoe die man uit de zwaar bewaakte gevangenis was kunnen ontsnappen. Toen de zoekacties niets opleverden liet Herodes de bewakers terecht stellen waarna hij vertrok naar Caesarea. Niet veel later stierf hij daar een plotse dood, geslagen door een engel van God en aangevreten door wormen.

Dit verhaal is, om het een beetje militair uit te drukken, een mijnenveld van verwijzingen naar andere bijbelse gebeurtenissen. Een aantal motieven uit zowel het Oude als het Nieuwe Testament zijn bouwstenen van wat een nieuw verhaal met een rijkere betekenis vormt. Het moet gezegd worden dat Lucas een meesterlijk verteller is. Hij slaagt erin om met kleine humoristische details het verhaal aanschouwelijk te maken, denk maar aan Petrus die net uit de zwaar bewaakte gevangenis is ontsnapt en vervolgens niet bij zijn eigen vrienden binnen geraakt. Of aan het nieuws van Herodes' dood: alsof "geslagen door een engel Gods" niet genoeg is om te sterven, hebben zelfs de wormen er een aandeel in...

Twee motieven zijn belangrijk om de verschillende lagen in het verhaal te smaken. Ten eerste zijn er de duidelijke verwijzingen naar het verhaal van de uittocht uit Egypte: het tijdstip (de Paasnacht), de gevangenschap en de bevrijding, inclusief het bevel om schoenen en gordel aan te doen.

Het andere motief is de verrijzenis zelf van Jezus. Petrus is niet echt dood maar de slaap waarin hij zich bevindt is er wel een bijbels beeld voor. De bevrijding van Petrus en de aankomst bij zijn vrienden heeft veel weg van de verrijzenisverhalen. De bewakers merken niets, de gevangenispoort opent zich als een steen die voor het graf wordt gerold. De eerste getuige is een vrouw en ook zij wordt eerst niet geloofd. Zoals Jezus' verrijzenis het kwaad overwint, wordt de boosdoener Herodes gestraft.

De combinatie van de uittocht en de verrijzenis wordt hier een nieuw verhaal, waarin de bevrijdende tussenkomst van God voor de mensen gelezen wordt.

Meer lezen? Handelingen 12

SECULIERE FRATERNITEIT

BEKNOPT VERSLAG FOUCAULDRAAD VLAANDEREN (FRV) op 23/01/2013 in Gent bij de kleine zusters van Nazaret

Aanwezig: Christof Bogaert, Guido Debonnet, Geert Devolder, Lieve en René Haentjens, Ria Vanluchene.

Verontschuldigd: Annemie Dossche, Luc Frenay, Jan Sevenhant.

1. (Auto-) evaluatie en conclusie van Geert Devolder omtrent de invulling van de taak binnen FRV. Geert heeft voor zichzelf een evaluatie opgemaakt. Hij trok daaruit het besluit dat hij niet meer verder doet als verantwoordelijke voor de Seculiere Fraterniteiten. Hij benadrukt: niet schuld of ruzie liggen aan de basis, maar hij heeft het gevoel dat er te weinig over blijft van zijn oorspronkelijke bedoeling en pogen. Hij blijft zitten met een gevoel van persoonlijk falen, van er niet veel van terechtgebracht te hebben.

Er volgt een gesprek met de bedoeling te begrijpen waarom Geert, zoals hij verwoordt, nu reeds zijn mandaat neerlegt. Hij verduidelijkt de belangrijkste reden: iets nieuws te willen uitbouwen en meer mensen (ook andere takken van de Foucauldfamilie) te betrekken in de werking van de FRV. Te veel heeft hij de indruk dat FRV alleen maar wil continueren wat er is: een aantal bestaande initiatieven.

Uit de bespreking: De evaluatie werd opgemaakt na een engagement van 1 jaar. Is dat niet te snel om tot die conclusie te komen? Moet hij zichzelf niet wat meer tijd geven? Cf. Charles de Foucauld die jaren plannen en regels opmaakte voor zijn eventuele volgelingen...

De eerste vergaderingen met Geert liepen niet zo vlot. We voelden aan dat hij iets anders bedoelde dan het werk dat ook moest gebeuren: organiseren van de fratbrief en diverse initiatieven. De laatste bijeenkomsten was er eerder een vruchtbaar gevoel van: we zijn elkaar aan het vinden; we kunnen verder op weg. Blijkbaar was dat bij hem niet of minder het geval.

Geert heeft geprobeerd, dat verdient respect. Het draagvlak voor de Seculiere Fraterniteiten in Vlaanderen is klein geworden. We zitten met oudere mensen in de groepen, groepen stoppen, de mensen komen samen in fratgroepen zonder dat Charles de Foucauld ter sprake komt.

De FRV is op de eerste plaats een groepje mensen die ervoor zorgen dat een aantal activiteiten kunnen doorgaan. Dat vraagt energie en veel tijd van degenen die tot de FRV behoren. Dat is iets wat naast de vele andere bezigheden gebeuren moet.

De droom van Geert om - zoals bij de Franciscanen of de Jezuïeten - een hele werking uit te bouwen voor leken, is niet te realiseren. Bij die religieuze ordes zijn er mensen daadwerkelijk voltijds vrijgesteld om er hun energie in te steken.

2. Wat nu verder?

We cirkelen wat in nogal eerder negatieve gedachten:

- Als de fratbrief niet meer zou verschijnen: wie zou dat als een gemis ervaren?
- In Nederland is de Seculiere Fraterniteit een aantal jaren geleden opgeheven: zijn wij in dezelfde situatie aanbeland?
- Kunnen wij het draagvlak behouden voor het verder doen met gezamenlijke activiteiten?
- Wat is de FRV en wat moet de FRV eigenlijk zijn?

Misschien moeten we wat tijd nemen om na te denken over de toekomst. Ook waar we ons kunnen herpakken.

Voor de nabije toekomst zullen alle geplande activiteiten doorgaan.

3. Concrete bespreking en planning van alle komende activiteiten: de fratdag in Gent, de miniretraite en de vakantieretraite. Van de deelnemers zal duidelijk een groter engagement gevraagd worden: tegen een bepaalde tijd inschrijven; vooraf betalen. Bij onvoldoende belangstelling: annuleren van de activiteit. Het is anders onmogelijk geworden om nog iets te plannen en organiseren. Dit is meteen een test voor de grootte van het draagvlak!
4. Ook de inhoud en de praktische afspraken voor de fratbrief die je nu in handen hebt kwamen aan bod.
5. Afsproken werd dat Guido Debonnet een meer uitgebreide tekst zou schrijven die dan door iedereen zou worden nagezien/veranderd/aangevuld en die zou verschijnen in deze fratbrief. (Je vindt die dan ook ergens terug in deze brief onder de titel DNE® FLORIDA 4284.)
6. Op zaterdag 13 april houden we onze volgende FRV. We hopen tegen dan ten eerste op 'reacties van de basis' op de crisis waarin we nu zitten.

Verslag opgemaakt door Guido Debonnet, gebruikmakend van het uitvoerig verslag van Ria Vanluchene

VERSLAG REIS BONN INTERNATIONALE ONTMOETING (Deel 2)

9 augustus 2012

Vandaag spreekt kleine broeder Xavier (uit Brussel) over Charles de Foucauld. Een nieuwe PowerPoint in drie talen, met de nadruk op de relaties van CdF met zijn familie, met zijn vrienden, met de bevrijde slaven en met de Toearegs. Goed, erg goed, en met heel veel plasticiteit gebracht. Ondertussen ook in de taalgroepen rond de “bloemen” van CdF gewerkt, ook het gebed en de eucharistie voorbereid, de bezoeken voor morgen gekozen, veel naar de waskelder en terug gelopen, een ritje met de fiets gemaakt. 's Avonds stelt Marianne het bezoek aan Keulen voor van zaterdag...

10 augustus 2012

Vandaag mochten wij (Europa) het ochtendgebed en de eucharistieviering verzorgen. Dit deden we met verve! Vandaag hoorden we wat over Duitsland, er was een sterk getuigenis van een priester-arbeider, Albert Koolen uit Krefeld, er sprak een professor over oecumene in Duitsland. Na de middag gingen we naar het museum in Bonn (over de geschiedenis van Duitsland sedert 1945). Zeer mooi voorgesteld en zeer volledig, maar enkel in het Duits, met hier en daar een beetje Engels. Het handelde over de wederopstanding, de koude oorlog, de verdeling in Oost en West en de val van de muur.... Heel wat zaken die de oudere lezers live meemaakten! 's Avonds was er een Duits buffet, voorstelling van de Duitse fraterniteiten en acties en als klapstuk een goocheloptreden van Martin Güttner. Vooral de getuigenis van Albert Koolen bleef me bij. Hoe hij tussen zijn medewerkers probeert een steun en toeverlaat te zijn, en er ook in slaagt velen hun vertrouwen te winnen, is echt het “apostolaat van de goedheid”. Sterk, heel sterk!

11 augustus 2012

Bezoek aan Keulen! Vroeg opstaan, eten en picknick maken....

Het bezoek aan Keulen was toch wel pakkend. Eigenlijk wilde ik gewoon weg, wandelen en rondstruinen, maar Marianne stond erop dat ik toch iets koos van de drie activiteiten (Nieuwe Moskee, televisietoren of parochie). Ik koos dan maar voor de parochie en heb er geen spijt van gehad. Zo'n gedreven pastoor heb ik nog nooit meegemaakt. Parochie van 25000 mensen en alle armen krijgen alles wat ze nodig hebben wat kleren, fietsen, speelgoed, eten, enz... betreft. Zijn lijfspreuk: eerst diaconie, dan liturgie, dan ... en als laatste corderie.... Hij brengt echt in de praktijk: “al wat gij voor de minsten van de Mijnen hebt gedaan hebt ge aan Mij gedaan.” Prachtig, effenaf prachtig! En wat een berg goederen! Hij heeft 800 sleutels van de kerk in omloop, die zijn in gebruik bij de mensen. Hij heeft 130 stuks kerstversiering om straten en

pleinen te versieren, onderhoudsmachines voor de plantsoenen, een werkplaats voor hout en metaal waar gepensioneerden werken. Fantastisch! In zo'n mens zie ik Jezus. En in dit alles is de eerste bedoeling: gemeenschap vormen tussen de mensen van zijn parochie .

We kregen als toemaatje nog heerlijke stukken pizza en taart met koffie of water.

De namiddag was veel minder. De Dom kort bezocht, even in de stad gewandeld. Een prachtige fotografiwinkel gezien (tweedehandse Canon Mark 5 voor € 497 en 55 – 300 Pentax voor € 147, Pentax K20 voor € 347 en veel Leicamateriaal...). Daarna dan de oude stad bezocht met Marianne. Eerst was Maria zoek (de Algerijnse die de Egyptenaar zocht) en dan Marianne zelf (die de Algerijnse zocht). Dus met nogal wat vertraging: twee kerken bezocht (een Romaanse en een nog oudere (qua oorsprong: tempel)). We zongen even in de Romaanse kerk.

Dan met de bus terug naar "Haus Venusberg" en 's avond: kip met frietjes.

12 augustus 2012

Vandaag bezoekdag! Eerst nog een aanbidding, groepsgesprek en Eucharistieviering met de bisschop van Essen. De bezoekers komen binnen of zijn er al. Ik zie Lieve en René, Chris Van Sante en verschillende mensen van Duitstalig België. In de namiddag een kleine wandeling met Lieve en René en daarna geeft Antoinette een korte synthese over wat we hier deden en doen. Van de 45 landen waarin de fraterniteiten bestaan zouden er 35 komen en er zijn er 30 geraakt. Daarna een uiteenzetting over Madagaskar, daarna over Mexico en nog daarna een spreekbeurt over Pakistan. Tenslotte avondmaal. Sylvana vraagt me morgen de lezing van de dag voor te lezen in het Engels. Lucas 5, en iets te citeren uit het Evangelie van de dag (Zaligsprekingen). Vrije avond...

13 augustus 2012

Vandaag wordt de "Message Final" opgemaakt en krijgen we onze zending mee. Enkele deelnemers vertrokken al in de vroege ochtend, anderen pakken in en reizen naar de luchthaven. Afscheid! Het breekt de sfeer een beetje en brengt weemoed teweeg. We leefden dikke tien dagen samen. Er waren heel wat enorm fijne mensen die zorgden voor ontzettend boeiende en hartverwarmende contacten. Fraterniteit, all over the World...

14 augustus 2012

Inpakken en de terugreis. Er is wat belangstelling voor die rare fietser, er worden foto's gemaakt. Ik rijd naar Simonskall waar ik te gast ben bij Lieve en René voor het middagmaal. Dit maal heeft door mijn late aankomst meer van

een namiddagmaal, maar de rust, de fijne ontvangst en de lekkere maaltijd deden erg veel deugd! Later vertrek ik naar België en overnacht in een B&B te Vechmaal.

15 augustus 2012

Na een fijne nacht en lekker ontbijt op een heerlijke locatie vertrek ik richting West-Vlaanderen. In Leuven voel ik dat het niet eenvoudig wordt om thuis te geraken. Het is erg warm en door de feestdag zijn er bijna geen winkels open. Ik raak uitgedroogd, al drink ik zoveel als ik kan. Ik bel even met Lutje. In Vilvoorde neem ik de trein tot Kortrijk en fiets dan van Kortrijk naar Roeselare. Terug thuis bij Lutje en Lisa! Morgen terug naar school...

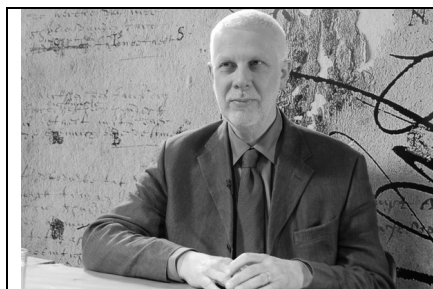
Christof.

MINI-RETRAITE 9-11 MEI,

MET JORIS VAN AEL, IN TER LOO, LOPPEM

Vier grote spirituele stappen om tot christelijke uitbloei te komen,
vertrekkend van het Doopselritueel van de jonge kerk

Joris Van Ael (°1949) is gehuwd en vader van vier kinderen.

Sinds 1979 is Joris zelfstandig iconograaf.

Zie www.iconenjorisvanael.be

Joris ontving zijn vorming bij twee orthodoxe leermeesters te Parijs. Hij realiseerde verschillende belangrijke opdrachten voor abdijen en kerken in Vlaanderen, Wallonië en Nederland. Sinds 1998 leidt hij sessies iconografie in de abdij van Averbode. Tentoonstellingen van zijn werk waren te zien in Gent, Leuven, Brugge en Antwerpen. In 1996 publiceerde hij 'Mijn lied draagt uw Naam door de tijden', een studie over liturgie, symbolen en iconen. In 2004 verscheen een passiecyclus in 16 iconen van zijn hand in boekvorm.

Zijn spiritueel thuisland is de Kerk van de Vaders, waarvan hij de rijkdom graag vertolkt in conferenties, bezinningen en retraites.

De mini-retraite gaat door in Ter Loo (Loppem bij Brugge). Ze begint met het avondmaal op donderdag 9 mei, en eindigt met het middagmaal op zaterdag 11 mei. Voor verblijf plus retraite vragen we 125 EUR per persoon. Wie het financieel niet breed heeft mag betalen wat hem/haar redelijk lijkt.

Vegetarische maaltijden zijn mogelijk, vraag het bij de inschrijving. Ingeschrevenen krijgen een brief met wegbeschrijving en programma. Graag inschrijven tegen 9 april, door 125 EUR per persoon te storten op rekening BE62 7330 4776 5961, BIC KREDBEBB van de Seculiere Fraterniteiten, Torhout, en door je tegelijkertijd aan te melden bij Lieve en René, 09-230.88.48, rene.haentjens@skynet.be

Opgelet, nieuw: als we op 9 april geen 12 betaalde inschrijvingen hebben, wordt de miniretraite geannuleerd, met teruggave van het gestorte bedrag..

Lieve en René.

OPNIEUW VAKANTIERETRAITE IN 2013!

Van zondagavond 14 juli tot vrijdagmiddag 19 juli 2013 richten de Seculiere Fraterniteiten van Charles de Foucauld een vijfdaagse vakantieretraite in.

Plaats: Ter Dennen, Sint-Pauluslaan 8 te Westmalle

Guido Debonnet begeleidt ons met verhalen uit **het boek Exodus**. Hij maakt gebruik van videofragmenten en zoekt verbinding met het leven van Charles de Foucauld. In gesprek worden roeping - Godsontmoeting - bevrijding – op weg zijn... op het eigen leven gelegd.

Guido is medewerker aan het Pastoraal Centrum te Harelbeke, lid van de priesterfraterniteiten en geestelijk begeleider van de seculiere fraterniteiten van Charles de Foucauld. Hij begeleidde een vroegere retraite in Charneux.

Hoe ziet een vakantiedag eruit?

08.00 u:	morgengebed
08.15 u:	ontbijt
09.30 u:	eerste conferentie
10.30 u:	stille tijd
11.30 u:	viering
12.15 u:	middagmaal
14.00 u:	activiteit of vrije middag
16.00 u:	vieruurtje
17.00 u:	groepsgesprek
18.00 u:	avondmaal
19.30 u:	tweede conferentie of film

Alle onderdelen zijn geheel vrijblijvend.
Wij bieden slechts aan...!

Praktisch:

Begint op zondagavond 14 juli 2013 om 18.00 uur
tot vrijdag 19 juli 2013 na het middagmaal.

Plaats: retraitehuis "Ter Dennen" in Westmalle, Sint-Pauluslaan 8,
tel.: 03 312 14 14

Prijs (nà 15 juni **plus € 20**)
volwassenen **€ 260**
kinderen tussen 12 en 18 jaar **€ 180**
kinderen tussen 6 en 12 jaar **€ 150**
kinderen tussen 3 en 6 jaar **€ 100**
kinderen tussen 0 en 3 jaar **gratis**

Betaling graag op rekeningnummer

733-0477659-61

IBAN: BE62 7330 4776 5961

BIC: KREDBEBB

Het adres van de rekening is :

Johan Vannevel

Slingerstraat 38

8820 TORHOUT

Vermelden: Vakantieretraite Westmalle + aantal deelnemers

Inschrijvingen en info:

Christof Bogaert
Groenestraat 243A
8800 Roeselare
☎ 051 72 24 56
chris.bogaert@fulladsl.be

Bezoek ook :
<http://www.charlesdefoucauld.be/>

Graag tot dan!

Je bent van harte welkom...

FRATDAG OP 10 MAART TE GENT!

Voor het eerst werken **West- en Oost-Vlaanderen** samen voor de **Fratdag**.
Uiteraard is IEDEREEN welkom!!!

De bekende parabel van “De Verloren Zoon” (Lc 15, 11-32) begeleid door E.H.
René Delbeke, geïnspireerd door Lytta Basset.

Hoe een mens vader wordt: barensweeën en geboortepijn...

Twee conferenties van 1 uur, tussenin tijd voor bezinning, gebed en
ontmoeting...

Plaats:

bij de Kleine Zusters van Nazaret
Reinaertstraat 24, 9000 Gent
tel: 09 226 32 84

Programma:

09.30 u: ontvangst met koffie, thee of water
10.00 u: lezing en bezinning
10.20 u: eerste conferentie
11.20 u: vragen – stille aanbidding
12.30 u: middagmaal

We voorzien soep en drank, gelieve uw picknick mee te brengen!
Tijd voor wandeling, ontmoeting, ...

14.00 u: tweede conferentie
15.00 u: vragen – voorbereiding Eucharistie
16.00 u: Eucharistieviering

Deelname in de kosten :

Volwassenen 09.00 euro
Kinderen GRATIS
Te betalen via rekeningnummer
001-3915811-94
West-Vlaamse fraterniteiten
Aantal en leeftijd van de
Kinderen vermelden

VOOR 28 februari 2013

Inlichtingen en inschrijven bij :

Anne Marie Waerlop
Roeselarebaan 42 8810 Lichtervelde
☎ 051/ 72 33 07

SPIRITUALITEIT

De jonge Foucauld in een turbulente wereld: inspiratie voor onze tijd?

Derde onderwerp uit het boek van Charles Lepetit, *De omwegen van een mens*.

Hoofdstuk 4: De sprong in de eenzaamheid (p. 25-27)

Charles komt samen met zijn jongere zus Marie en zijn grootvader, bij wie zij opgevoed worden, terug van het huwelijk van 'Marie', Madame de Bondy. Charles is 15 jaar.

11 april 1874. In de trein van Parijs naar Nancy.

Het is laat. Het gehots van de trein wiegt ritmisch de hoofden van de reizigers. Een deftig geklede grootvader zit wat te dommelen. Het grijs van zijn snor en sikje steekt af tegen het zwart van zijn pandjesjas. Naast hem zijn twee kleinkinderen: Charles — onze toekomstige maraboet — en Marie, zijn zus.

Charles: 15 jaar, een bolle toet en te dik voor zijn leeftijd. Dit jaar moet hij eindexamen doen. Zijn onverschillige en gesloten houding maken hem niet erg sympathiek. Deze avond vooral voelt hij zich meer dan ooit een wees.

Hij komt uit een adellijke familie en was nog maar goed vijf jaar, toen zijn moeder bij een miskraam stierf. Aan haar dood ging een familiedrama vooraf. Om redenen die nog altijd niet opgehelderd zijn, was haar man een paar maanden vóór de fatale miskraam uit zijn gezin weggegaan. Vijf maanden daarna stierf ook hij.

Charles, een vroegrijp jongetje, heeft de spanningen, de tranen en het geheimzinnige gedoe van de volwassenen zeker bewust meegemaakt. Hij is daardoor overdreven gevoelig en in zichzelf gekeerd gebleven. Maar, dank zij zijn moeder, krijgt hij de eerste indrukken van het katholieke geloof mee. De grootvader, een gepensioneerde kolonel, neemt de opvoeding van de twee kinderen op zich. Maar hoe kan hij een moeder vervangen?

Gelukkig vindt Charles een tweede thuis: het gezin van de zus van zijn vader. Daar ontmoet hij Marie, zijn nicht, niet te verwarren met zijn zus Marie. Onder de vakanties zien zij elkaar. Zij schrijven elkaar. Marie, acht jaar ouder dan hij, is een verstandig, eenvoudig meisje. Ze praat niet onnodig en leest hem niet de les. Zij heeft een probleemloos geloof en vooral een warm hart. In de ogen van Charles wordt zij zijn zus, zijn vertrouweling, bijna zijn geliefde vriendin. Later noemt hij haar 'mijn lieve moeder'. Deze avond in de trein zit Charles niet de gevoelens voor zijn nicht uit te pluizen. Hij weet alleen dat hij zojuist op haar bruiloft is geweest, dat zij Madame de Bondy geworden is en dat zij alleen nog voor haar man leeft.

Heeft Charles er ooit van gedroomd dat zij voor hem de enige vertrouweling

zou blijven? Dan is die droom in elk geval in rook opgegaan. Charles is alleen. En God weet hoe hard hij Marie op dit ogenblik nodig heeft. Sinds haar verloving stelt hij vast dat hij het geloof verloren heeft. Niet dat hij bewust atheïst geworden is. Maar op school en in de hele tijdgeest zweert men alleen maar bij wetenschap en techniek. God? Die is niet te wegen, niet te meten. Men is niet voor en niet tegen hem. Hij is gewoon niet interessant. 'Ik heb geen enkele slechte leraar gehad' schrijft Charles. Maar 'zelfs deze richten onheil aan omdat ze zo neutraal zijn'.

Waar vindt hij nog houvast? Geen ouders meer. Geen God meer. De enige die hij vertrouwde is hij kwijt. Om hem heen een wereld die alles in vraag stelt. Hij is gebroken en voelt zich niet in staat vrienden of vriendinnen te zoeken. Hij wordt een eenling die alleen voor zichzelf geïnteresseerd is. Zijn eigen lichaam wordt zijn enige vriend. Een trieste vriend.

Charles begint mateloos te eten en raakt bezeten van zijn opkomende seksualiteit. En lui is hij voor drie.

Na zijn eindexamen kiest hij een militaire loopbaan. Dat paste bij iemand van adel. Hij gaat naar Saint-Cyr, de gemakkelijkste opleiding die er is. Hij sluit die af als 333ste van de 386. Nog een paar weken en hij wordt twintig.

Wanhopend aan de waarheid

'... met 15 jaar, toen ik het geloof verloor'.

'Ik geloof niet dat ik ooit in zo'n ellendige gemoedstoestand ben geweest. Op een bepaalde manier heb ik op andere momenten meer kwaad gedaan, maar desondanks brak er iets goeds door naast het kwade. Op mijn zeventiende leefde ik alleen nog maar uit egoïsme, goddeloosheid, verlangen om kwaad te doen. Alsof ik helemaal buiten mezelf was'.

'Toen ik het helemaal te bont maakte, was ik ervan overtuigd dat het absoluut in orde was zo'.

'Ik zag hoe mensen de meest uiteenlopende godsdiensten aanhingen en allemaal met dezelfde overtuigdheid. Dat was voor mij voldoende om ze allemaal te verwerpen. Het minst van al was voor mij de godsdienst van mijn kinderjaren aannemelijk met zijn 1=3 (1). Ik kon niet besluiten die te aanvaarden'.

'Twaalf jaar leefde ik zo; ik wees niets af maar geloofde ook niets. Ik wanhoopte eraan of er wel waarheid bestond en geloofde zelfs niet in God; geen enkel bewijs was mij helder genoeg'.

(1) Charles doelt hier op het christelijk mysterie van de ene God die zich openbaart als Vader, Zoon en heilige Geest.

Charles en zijn zus zijn jong zonder ouders gevallen. Grootvader voedt hen op. Maar voor Charles is er een andere persoon veel belangrijker, zijn acht jaar oudere nicht Marie waarmee hij zijn leven lang een heel hechte binding zal hebben. Bij een andere gelegenheid kunnen we ingaan op de betekenis van die relatie.

Nu willen we stilstaan bij de adolescentiejaren van de zoekende Charles die met 15 zijn geloof verloor. Hij was christelijk opgevoed, had de grote feesten (en in het bijzonder het kerstgebeuren met de Geboorte van Jezus) heel intens meegeleefd. Om alles beter te kunnen plaatsen een overzicht van de grote veranderingen die zich voltrekken: een wereld zonder God.

De grote veranderingen in de tijd waarin Foucauld opgroeit (naar *Fêtes et Saisons* over Charles de Foucauld)

Geboren in 1958, tijdens het Second Empire. De Franse samenleving van die tijd is nog amper religieus. Napoléon III is aan de macht. Hij is ambitieus, verzot op luxe en galante avonturen, bekommerd om het prestige van Frankrijk op te krikken.

Het is de tijd van het ontstaan van de zware metaalindustrie en van de textiel, alsook van de uitbreiding van de spoorwegen. Er ontstaat een bourgeoisie van reders, kooplui, postmeesters en industriële chefs die een duidelijk machtsstreven koesterden en wilden genieten. Het is de tijd waarin het geldwezen en de grote banken ontstaan, o.m. le Crédit Lyonnais in 1863. De tijd ook waarin de Fransen op zoek zijn naar koloniën en waarin het Franse koloniale rijk wordt uitgebreid: in 1858 wordt het ministerie van Algerije gecreëerd. Op 29 september 1860 bezoekt Napoléon III voor de eerste keer de kasbach van Algiers.

In deze periode ontstaat bij Auguste Comte de filosofie van de wetenschappen die zoveel impact krijgt op de tijdgenoten: het positivisme.

Wikipedia omschrijft positivisme als volgt: *“Het positivisme is de opvatting dat alleen de empirische wetenschappen geldige kennis opleveren. Kennis kan dus enkel verworven worden door het correct toepassen van de wetenschappelijke methode en hierdoor wordt elke klassieke vorm van metafysica en andere kennisgronden verworpen: kennis is alleen mogelijk aangaande de wereld der verschijnselen. De term duidt op een filosofie die zich enkel op waarneembare feiten baseert en alle metafysische filosofie en theologie, alsook normatieve kennis of ethiek en breder alle kennis die niet zintuiglijk controleerbaar is, verwerpt. Dit wordt in het positivisme gekoppeld*

aan het typische geloof in de vooruitgang van de mensheid in de richting van een positieve, op praktijk gerichte wereldbeschouwing. Positivismisme gaat ook vaak gepaard met sciëntisme, de overtuiging dat de wetenschap een antwoord zal bieden op alle problemen.”

In dezelfde periode wordt het menselijk lichaam wetenschappelijk bestudeerd en geobserveerd. De positief ingestelde geleerden menen een bewonderenswaardige prachtige machine te ontdekken die elk bestaan van de 'ziel' uitsluit: het positivisme gaat gepaard met het materialisme. Anderen gaan nog een stap verder: de ontkenning van de ziel leidt hen tot de nietigheid van het leven: het is het pessimisme. Er is geen plaats meer voor God!

In 1857 zal Gustave Flaubert zijn roman *Madame Bovary* en Charles Baudelaire zijn dichtbundel *Les fleurs du mal* publiceren, twee werken die direct veroordeeld worden omdat zij de goede zeden aantasten. De roman van Flaubert draait om de vrouw van een dokter, Emma Bovary, die regelmatig overspel pleegt en boven haar stand leeft om zo aan de banaliteit en de leegheid van het provinciale leven te ontsnappen. 'De bloemen van het kwaad' draait rond Kwaad dat verwijst naar vier soorten kwaad: - het sociaal kwaad (sociaal verval) – het moreel kwaad (de smaak voor misdaad en sadisme) – het fysiek kwaad – en het metafysische kwaad (de beangstigde ziel die niet in God gelooft).

In 1863 oogst Ernest Renan een immens succes met zijn 'Vie de Jésus' Het boek bevat heel wat voor die tijd controversiële beweringen, o.m. dat het leven van Jezus moet worden geschreven zoals het leven van een historische persoon, en dat de Bijbel zou kunnen en moeten worden onderworpen aan dezelfde kritische toetsing als andere historische documenten. Dat zorgde voor controverse, en maakte christenen woedend.

Jacques Offenbach kan heel Parijs bekoren in 1866 met de eerste uitvoering van *La vie parisienne*, een operette in vijf bedrijven. Offenbach is aan het toppunt van zijn roem in Parijs, meer dan ooit de stad van alle mogelijke genoegens. Het werk is bedoeld als een karikatuur van de samenleving van die tijd, gekenmerkt door haar gek streven naar liefde, haar wereldse feesten en haar continu fonkelen.

In die wereld groeit Charles de Foucauld op. Hij ademt zijn tijd in. Hij is slachtoffer van zijn passies: genieten, eten en drinken, seksualiteit. Hij is onderhevig aan het positivistisch, rationalistisch en materialistisch denken. Hij komt in contact met diverse godsdiensten, vooral met de islam. Hoe zit het dan met het christendom? En daarenboven, ook wat christenen beweren kan niet bewezen worden.... Twaalf jaar lang (van zijn 16e tot 28^e jaar) is hem niets duidelijk....

Ik wil hem nog wat verder typeren en zijn jeugdijaren concretiseren met een paar andere wetenswaardigheden die een invloed hadden op zijn adolescentie jaren.

Vooreerst zijn leesrage

In 1878 is de bibliotheek van de jonge dandy gevuld met 1800 volumes, allemaal 'mooie boeken', met enkele 'oude aanwinsten'. Het is een collectie van een verzamelaar die de beste boekbinders van Parijs kent, maar vooral deze van een estheet die bijzonder nieuwsgierig is en die een brede cultuur geniet. Je vindt er Griekse en Latijnse klassieke werken, naast Franse en vreemde, maar ook enkele moderne werken.

Later zal hij zich christelijke werken aanschaffen over Theresia van Avila, Sint Jan van het Kruis, Johannes Chrysostomos en Thomas van Aquino. Verder heeft hij heel wat werken over de Heilige Schrift.

Om beter het milieu te kennen waarin hij zich zal inschakelen volgt hij de wetenschappelijke literatuur en alle mogelijke documentatie over de Sahara en haar bewoners.

Met 40 jaar tussentijd merken we dus dezelfde openheid van geest en leesrage, maar dan rond totaal andere belangstellingpunten. Uiteindelijk evolueert hij naar een sterke geestelijke persoonlijkheid met een warme en verdiepte kennis van de Jezus van de Evangelien.

Verder: een gefortuneerd militair

Onderluitenant Charles de Foucauld had om te leven zes- à zeventhonderdduizend 'livres de rente' (rente om van te leven). Een geweldig groot kapitaal was dat, wat hem toeliet fortuinen te verkwisten. Later zal zijn familie hem trouwens een aantal jaren onder gerechtelijk toezicht plaatsen om zijn uitgaven te controleren.

De jonge Foucauld een beeld van hedendaagse jongeren?

Je kan in de jonge Foucauld gelijkenis vinden met jongeren vandaag de dag.

Een 24-jarige getuigt: "In een wereld waarin heel wat mensen zich inzetten en afsloven opdat mijn problemen niet zo groot zouden zijn, heb ik alleen de keuze tussen de wanhoop of de angst..."

De wanhoop zou niet eens zo erg zijn als hij niet gevolgd was door de angst en de angst is deze: dat ik nooit nog hoop zal hebben."

-Heel Nederland (en de omliggende landen) zijn geschokt geweest eind september 2012 door het 'Verjaardagsfeestje via facebook' van een meisje uit Haren, 16 jaar oud. Dertigduizend waren er uit heel Nederland op afgekomen. 'Feestje bouwen' was niet uit de lucht. Overdadige drank en drugs, samen met een aantal oproerstokers die alleen op incidenten uit waren, liet een 'verwoeste stad' na en tientallen (zwaar)gewonden. Een deel jongeren – waarvan de meesten van 'goeden huize' - lijken wel makkelijk los te slaan...

-Een aantal probleemjongeren hebben géén toekomstvisie, zijn lui en storten zich in het blind genieten.

-Een godsdienstleraar zei mij onlangs dat de 'geloofsproblematiek' in zijn

collegeklas niet meer ging over het al dan niet geloven in 'God'. De onzekerheid en de problematiek daarrond is al langer gekend: niets valt te bewijzen. De problematiek stelt zich nu rond Jezus. Als de hedendaagse bijbelinterpretatie de 'letterlijke, fundamentalistische' lezing verlaten heeft, is er voor veel jongeren onzekerheid. Nu niet meer over hóe bepaalde 'berichten uit het evangelie' te lezen en te interpreteren, maar meer en meer over het bestaan van Jezus zelf. Ook hier lijkt niets nog voldoende te 'bewijzen'. Dan maar afhaken.

-Voor velen vandaag de dag is het axioma 'alleen wat wetenschappelijk bewijsbaar en experimenteerbaar is, kan bestaan' algemeen en kritiekloos aanvaard. Wie de werkelijkheid daartoe vernauwt, zal wel nooit op het spoor van 'God' komen....

-Meer dan ooit komen we in onze tijd in contact met andere godsdiensten. De informatie erover is heel makkelijk te vinden. Wij ontmoeten ook niet-christenen die een nobel en menswaardig leven leiden. Dit doet zeker vragen stellen aan het eigen christelijk geloof dat indertijd werd voorgesteld als het 'enig zaligmakend.' Relativisme is er een gevolg van, onzekerheid over de waarde van het christendom en vaak het verwerpen van alle vormen van godsdienstigheid.

-Zoals Foucauld vragen had, o.m. over de drie-eenheid, zo zijn er vandaag bij bewuste christenen heel veel geloofsvragen: is er een leven na dit leven? Hoe kan je de wonderen/mirakelen van Jezus ergens plaatsen? Was Jezus meer dan een bijzondere profeet? Hoe nog in de 'maagdelijkheid' van Maria geloven? Hoe kan een mens (de paus) nu onfeilbaar zijn als je merkt hoeveel vroegere uitspraken al zijn teruggenomen? Enz...

Uit die enkele te lukraak gekozen beschouwingen/feiten/vragen blijkt dat de problematiek ten tijde van Foucauld ook in onze tijd voorkomt. Vooral ook het 'wanhopen aan de waarheid' en de stuurloosheid in een wereld die zo onoverzichtelijk is geworden dat je soms niet meer weet hoe er nog in te functioneren. Depressieklinieken zitten overvol. Zelfmoord is een heel belangrijke doodsoorzaak bij jongeren.

Om over na te denken:

- Herken je jezelf in een en ander zoals het hierboven beschreven is?
- Het zijn sterke schouders die de weelde dragen kunnen.' Hoe kan je kinderen/jongeren opvoeden tot gelukkigmakende soberheid? Hoe dat zelf voorleven?
- Hoe doorbreek je het strik rationeel denken waarbij alleen het verifieerbare de enige werkelijkheid is?
- Evalueert onze kennis over het christendom (en zijn relatie tot andere wereldgodsdiensten) mee met onze algemene ontwikkeling?

Guido Debonnet

PRIESTERFRATERNITEIT

Brief van Parijs 2012

Internationale bijeenkomst van de Priesterfraterniteiten Jezus Caritas van 6 tot 21 november 2012

Bij de viering van de 50ste verjaardag van het begin van het tweede Vaticaans Concilie en tevens “het jaar van het geloof”, kwamen 47 broeders uit 28 landen en 4 continenten samen voor hun Internationale bijeenkomst. Onder hen waren twee leden die al 5 decennia de Fraterniteit meemaken: Mariano Puga uit Chili en Jacques Midy uit Frankrijk. De bijeenkomst vond plaats in de ‘Foyer de Charité’ van Poissy dicht bij Parijs. We betreuren dat de afgevaardigde van Democratische Republiek Congo geen visum kreeg en dat de Canadese verantwoordelijke door de plotse dood van zijn broer naar huis werd geroepen.

De keuze viel op Frankrijk en Parijs voor deze samenkomst omwille van gebeurtenissen uit het leven van Charles de Foucauld. In de Sint-Augustinuskerk te Parijs ontmoette hij in 1886 priester Huvelin en bekeerde hij zich. In de Basiliek op Montmartre bracht hij met Massignon de nacht door in aanbidding. Bovendien staat de wieg van de Priesterfraterniteiten in Frankrijk, en heel wat takken van ‘de Foucauld familie’ zijn er opgericht, zoals de Kleine zusters van Jezus en de Kleine Zusters van het Evangelie, die bij ons kwamen met hun getuigenis.

We kregen een schets van het reilen en zeilen van de Franse samenleving en Kerk. We bezochten in het weekend parochies of andere kerkelijk initiatieven en kwamen in contact met de realiteit van de Kerk in een gesecculariseerde wereld. Het morgengebed in taalgroepen, de dagelijkse aanbidding en Eucharistie, de woestijndag gaven aan onze bijeenkomst een broederlijke en spirituele dimensie. Het samenleven, de onderlinge contacten en de maaltijden droegen bij tot deze sfeer.

We danken van harte de leden van de Franse fraterniteiten, de internationale equipe van de voorbije periode en al wie bijdroeg tot het welslagen van onze bijeenkomst.

Bij het beluisteren van de verslagen uit de verschillende regio's van de wereld,

mochten we ontdekken dat het geloof *altijd* 'in wording' is net zoals de Kerk. Er klonken oproepen en oriëntaties om onze fraterniteiten te vernieuwen.

1. Echo's uit de wereldregio's

De verslagen uit de landen en continenten hebben ons verrijkt. Ze versterkten onze wederzijdse banden en getuigden van onze complementariteit met een diep respect voor de verscheidenheid van de verschillende realiteiten. De veelvuldige uitdagingen stemden ons nederig.

De Afrikaanse fraterniteiten leven in landen gekenmerkt door een onstabiele politiek, een zwakke economie en sociale onzekerheid. Wanneer priesters het leven delen met hun volk dan leidt dit tot meer vertrouwen en hoop. De lange afstanden, de slechte wegen, het gebrek aan financiële en materiële middelen en de mindere communicatiemiddelen maken het moeilijk voor de fraterniteiten om vaak samen te komen. Desondanks willen de fraterniteiten op een dynamische manier hun eigen identiteit als fraterniteit ontwikkelen, en krijgen jonge priesters de smaak te pakken om zich aan te sluiten.

Europa en Noord-Amerika genieten van een zekere materiele welvaart. Tegelijkertijd ontwricht de diepe financiële en economische crisis de stabiliteit van vele gezinnen en leidt tot een groot gevoel van onzekerheid. In de vele fraterniteiten worden de leden stilaan oud en daarin vinden we een afspiegeling van de leeftijdscurve van de diocesane geestelijkheid. Confraters uit andere landen (Afrika, Azië) komen het presbyterium en onze fraterniteiten verrijken.

Het Latijns-Amerikaanse continent kent een economische groei. De uitdaging komt er van de groeiende sociale onzekerheid, met de vele slachtoffers van de drugstrafikanten. Het religieuze landschap wordt mee bepaald door de vele evangelische stromingen of gemeenschappen. Sympathisanten zijn niet ver van de fraterniteiten en sommigen van hen worden effectief lid.

In Azië, dat in volle economische ontwikkeling is, vormt de kerk een minderheid. De Islam en het Hindoeïsme bepalen door hun massale aanwezigheid dit continent. De fraterniteiten mogen heel wat jonge priesters verwelkomen. In de dialoog met de andere religies ontwikkelt en bewaart het Christelijke geloof zijn identiteit.

2. Een aankondiging van het geloof

Deze onderscheidene situaties leiden tot een verscheidenheid in de kijk op het

geloof en op de aankondiging van het geloof.

Wat eerst opvalt is dat het geloof de vorm aanneemt van de levensmoed en de kracht om te bestaan. Doorheen de verschillende levensfasen, zowel persoonlijk als van de gemeenschap, komt het erop aan te geloven dat het leven beloftevol is en blijft. Deze elementaire vorm van geloven kan zich weerspiegelen in de universaliteit van het Evangelie. Elk menselijk wezen staat tegenover hetzelfde avontuur: "Geloven dat het leven de moeite waard is te bestaan". Tegenover alle vormen van kwaad die de mensheid overkomen, het 'Nieuws' van de radicale goedheid brengen. En door deze nieuwheid te verbinden met Jezus zelf - wat de inhoud van het evangelie is - kan men geloven dat het kwaad niet het laatste woord zal hebben. Dit gegeven maakt het geloof mogelijk en tevens de vrijheid om te geloven. Hierdoor kan het geloof ontluiken in mensen.

Inderdaad, in Jezus van Nazareth en in zijn manier van leven kan men zien hoe het Evangelie mensen kan bezielen. Jezus zei altijd wat Hij dacht en deed wat Hij zei. Hij heeft zijn medelijden met mensen uitgedrukt, tot het uiterste, zelfs tegenover tegenstanders. Door Hem werd het evangelie geloofwaardig, tot en met in de gave van zijn leven. Een echo hiervan vinden we in het leven

en de lotsbestemming van Broeder Charles, die Hem zocht te imiteren zowel in zijn leven als in zijn sterven.

Deze Navolging van Jezus, vooral in de nabijheid en gastvrijheid, zorgt ervoor dat de Kerk altijd in wording is, altijd onderweg en vrij ten opzichte van zichzelf. De Kerk wordt geboren daar waar het geloof zich ontwikkelt. Doorheen gewone ontmoetingen, in gastvrijheid en het onthaal realiseert zich de figuur van de 'veerman'(!). In het lezen en begrijpen van de Schriften kunnen wij de veerman zijn, die het geloof zichtbaar maakt en in verband brengt met de sacramenten, de Messiaanse tekens bij uitstek van Jezus. Elke gemeenschap, hoe arm en klein ook, ontdekt dat ze tot een groter geheel behoort over de grenzen van tijd en ruimte. Een gemeenschap die zich overgeeft aan de beschouwing, de liturgie en de aanbidding, schrijft zich in in het Lichaam van Christus, het volk van God, op weg naar Hem. Het wordt duidelijker dat de grootste uitdagingen hun antwoord vinden in het

dagdagelijkse leven. Christelijke gemeenschappen die zich openstellen voor het evangelie, die net als Jezus het risico van de menswording aangaan en zich met de zwaksten vereenzelvigen, relativieren hun interne zorgen. Ze komen tot de erkenning van de eigenheid van elke persoon dankzij de vriendschap en de nabijheid. Ze beleven de alteriteit zonder angst, en stellen zich open op wat universeel is. De gastvrijheid openbaart God, die zich incognito geeft in de ontmoetingen en bijzonder in de ontmoetingen met de uitgeslotene.

Weliswaar kan de Kerk op sommige plaatsen verdwijnen en neemt ze in menige regio's de vorm aan van diaspora-Kerk. Toch zal ze niet ophouden opnieuw geboren te worden daar waar het geloof beleefd wordt als iets nieuws, daar waar de kerk het algemeen welzijn dient en de verbondenheid bevordert. We drukken op die manier het 'Nieuws van Goedheid' van Jezus uit, die ons in de fraterniteit aanspreekt en dat we willen ontvangen met zijn talrijke nieuwe oproepen.

3. Oproepen en oriëntaties voor onze Fraterniteit

Tijdens deze Internationale bijeenkomst ervoeren we de diversiteit, de verscheidenheid en originaliteit bij de vertegenwoordigers van de fraterniteiten, elk met een eigen cultuur. De 'communio' en de uitwisseling in de Geest van Jezus van Nazareth schonken ons vreugde. Maar wat met allen die Jezus niet kennen? En zij die Hem wel kennen of van Hem hoorden spreken, hoe kunnen zij Hem opnemen in hun leven?

Het proces van globalisatie en de breuklijnen bij het anders-zijn van de andere, ontlokken aan ons aanvaarding maar ook weigering en angst. Hoe kunnen we elkaar ontmoeten?

Het ethische debat over de rechtvaardigheid lokt bij velen verzet uit. Wat kan de fraterniteit bijdragen om een wereld op te bouwen die een thuis is voor iedereen met zijn originaliteit, een wereld zonder overheersing en uitsluiting? Ons streefdoel is leven naar het absolute van God en de liefde van Jezus Christus. We willen dit doen zoals broeder Charles, in ontvankelijkheid voor de Heilige Geest, in nabijheid en respect voor de ander. Voorop staat een voorkeur voor de zwaksten, voor hen die weerloos zijn of uitgesloten: God heeft hen lief en spreekt tot ons vanuit hen.

De realiteit van de diocesane priesters ontgaat ons niet: we verminderen in aantal, we worden ouder en voelen ons niet altijd goed begrepen in het

priesterkorps. Maar we zien ook zoveel engagement, gegevenheid en trouw bij onze broeders op zoveel plekken. We voelen ons uitgedaagd om overal de broederlijkheid te beleven met onze broeders priesters.

Daartoe moeten we ons fraterniteitsleven verdiepen: de levensherziening, het luisteren en delen van het Woord van God, de Eucharistische aanbidding, de woestijndag, het getuigenis van ons dagelijkse leven, daar waar de Kerk ons geplaatst heeft en ons zendt als diocesane priesters.

We willen dat priesters weet hebben dat er fraterniteiten zijn, dat we dienstbaar willen zijn aan het leven van de Kerk, in trouw aan onszelf en aan de bisschoppen. Dit zijn we de armen verschuldigd.

De oudere broeders zijn volwaardige leden van onze Fraterniteiten, ze zijn de levende getuigen van de zending die zij vervuld hebben. Wij hebben nood aan hun ondersteunend gebed. We weten ons verbonden met de broeders die ons zijn voorgedaan naar de Heer.

In de huidige cultuur van het individualisme, dat eenzaamheid en verlorenheid van velen teweegbrengt, willen we de solidariteit en ons missionaire houding zowel lokaal als op een internationaal niveau aanscherpen.

We willen ons niet gewoonweg aanpassen aan de gang van zaken, maar ons bevragen en uitdagen, met het Evangelie en de wijsheid van de armen als kompas. We volgen het spoor van Jezus, en willen ons ambt als een dienst uitoefenen.

Gastvrijheid en liefdevolle omgang met migranten, vluchtelingen en uitgestotenen mogen ons tekenen. We willen erkennen wat zij voor ons betekenen en niet louter de lasten zien die zij teweegbrengen. We willen gevoelig zijn voor iedere nieuwe vorm van slavernij, die mensen vervreemdt, die mensen herleidt tot een voorwerp van een systeem dat weinigen tot voordeel strekt.

Het seksueel misbruik door priesters roept bij ons schaamte en lijden op, het stemt ons nederig en roept ons op tot een grotere trouw aan God: "Wees waakzaam!"

We moeten het gegeven van ons alleen of geïsoleerd leven overstijgen: het fraterniteitsleven kan ons rijper maken. Onze grote kracht ligt hierin dat wij, samen met anderen, ontdekken waartoe Jezus ons oproept. De fraterniteit kan

de efficiënte hulp zijn om onze eigen roeping in de wereld, in de Kerk en in onze omgeving scherp te stellen.

Tegenover elke vorm van fundamentalisme, die God verduistert en ons belet de andere te ontmoeten, plaatsen we het stille getuigenis van een echte tegenwoordigheid en nabijheid. We willen daar zijn met de verrezen Christus. De Nazarethmaand verdient onze aandacht. We wensen dat alle broeders van onze fraterniteiten deze ervaring kunnen meemaken. Een maand doorbrengen in de geest van Broeder Charles, in de intimiteit van Christus' liefde kan ons leven oriënteren en ons handelen bepalen, om ons te richten naar en vanuit de 'armen', gedreven door de Heilige Geest.

Tenslotte vinden we het nodig om de regionale en continentale fraterniteitsontmoetingen te verdiepen en te realiseren. We ervaren er een eenheid, in dienst van de armen, op de weg die Broeder Charles aanduidde, in de liefde en trouw van Jezus Christus, die ons het leven geeft, als kinderen van God en broeders die voor elkaar verantwoordelijk zijn.

We kozen **Aurelio Sanz** (boven midden) uit Spanje als internationale verantwoordelijke voor de komende zes jaar. We hebben de equipe die hij voorstelde bevestigd: Emmanuel Asi – Pakistan (boven links), Mauricio Da Silva Jardim – Brazilië (boven rechts), Félix Rajaonarivelo – Madagaskar (onder links), Mark Mertes – USA (onder midden), Jean-François Berjonneau – Frankrijk (onder rechts).

Besluit

In deze jaren waar wij het 'Tweede Vaticaans Concilie' gedenken, gedenken we dat sommige aspecten van de spiritualiteit van de Zalige Charles de Foucauld in Concilieteksten terug te vinden zijn. De spirituele familie van Charles de Foucauld, met al haar takken, draagt bij tot de geboorte van de Kerk in alle landen, en brengt de Blijde Boodschap bij velen dichterbij. We willen getuigen en dragers van het 'Evangelie van Goedheid' zijn, met de fraterniteiten die altijd in wording zijn, met de originaliteit van ons charisma en onze roeping. We mogen een God van liefde aan de mensen aankondigen, die in Jezus onze broeder is .

¹ Veerman: in het Frans 'le passeur' : iemand die naar de overkant brengt, die doorgeeft en weer los laat, vergelijk met Filippus en de Ethiopers uit handelingen 7.

VERSLAG KERSTRECOLLECTIE

De inspiratie van de Arkgemeenschap van Jean Vanier

Poging tot uitschrijven van de twee conferenties die Mevrouw Christine Bruggeman gaf aan de priesterfraterniteit te Bellem op 6-7 januari 2013. Naar eigen zeggen verwoordde zij de intuïties van Jean Vanier, die te vinden zijn in 'Entrez dans le mystère de Jésus', uitgegeven door La Ferme Trosly.

1. Wanneer je aan jonge vrijwilligers in de Ark na zowat een jaar vraagt: 'Wat heb je geleerd of ontdekt in dat voorbije jaar?', dan antwoorden zij: '**Ik word hier zomaar aanvaard**, niet omwille van wat ik kan, mijn bevoegdheid, studies, maar gewoon om wie ik ben'. Dit betekent concreet dat de vragen die mensen met een mentale beperking spontaan stellen niet gaan over functie of diploma, maar: 'Hoe heet je, wanneer is je verjaardag, heb je broers en zussen? enz. M.a.w. je wordt onmiddellijk 'omarmd' om wie je bent. Jonge vrijwilligers in een Arkgemeenschap veranderen enorm in zo'n meeleefjaar.

2. Mensen met een beperking hebben **twee grote behoeften** en laten die ook ongeremd blijken: 1 'Zie mij graag' en 2 'Laat je graag zien door mij, laat toe dat ik je iets (terug)geef'.

Ook wij moeten ons de vraag stellen: 'Wat is mijn diepste verlangen?' Het blijkt dat die vraag bij sommige mensen wordt aangevoeld als bedreigend.

Uiteindelijk leven die beide vragen, verlangens, behoeften in ieder mens. Het is goed dat te weten, te herkennen, en ernaar te handelen.

In Johannes 1, 38 is dat precies de vraag die Jezus stelt aan de eerste twee mensen die Hem willen volgen: 'Wat verlangt ge?' (Willibrord 95: 'Zoeken jullie iets?'). Het verlangen om bemind te worden en om te beminnen, m.a.w. om in relatie te leven met mensen, is het diepste wat God in mijn hart heeft gelegd.

3. Jean Vanier maakt een onderscheid tussen twee woorden of waarden in het leven van een mens: *générosité* en *fécondité*.

Générosité (edelmoedigheid) betekent: je ten volle inzetten, geven, leider zijn, de regie in handen hebben. In die houding voelt een mens zich veilig. Soms wordt iemand die zo in het leven staat hard, ongevoelig. Het grote werkwoord is hier: **organiseren**.

Fécondité (vruchtbaarheid) ontstaat en groeit pas wanneer je in relatie durft gaan met mensen. Het werkwoord is hier: **ontmoeten**. In die levenshouding heb je de regie niet meer (volledig) in handen.

Dat 'ontmoeten' betekent dat je durft in relatie gaan, concreet dat je kunt tijd verliezen, dat je samen tafelt met mensen, dat je je ook lichamelijk laat aanraken, omarmen, zoenen, knuffelen. Het zijn precies de mensen met beperking die daarin het meest spontaan zijn en van wie je dat kan leren.

4. Jean Vanier illustreert die levenshoudingen van organiseren en/of ontmoeten, met **het verhaal van de voetwassing**, Johannes hoofdstuk 13. Het gaat over Jezus in relatie met Petrus, Judas en 'de geliefde leerling'.

*We bekijken eerst even wat er gebeurt tussen **Jezus en Petrus**.

Petrus is en gedraagt zich als 'de sterke'. Hij kreeg van Jezus trouwens de naam 'Rots'. Hij kan er niet bij dat Jezus zich kwetsbaar maakt, dat Hij zal lijden en sterven. Wanneer Hij daar openlijk over spreekt, reageert Petrus met: dat mag niet gebeuren, dat kan niet (Marcus 8,32). Hij wil de Redder redden. Ook tijdens het laatste avondmaal kruipt Petrus in de rol van de sterke, de regisseur van zijn leerlingenschap. Wanneer Jezus voorspelt dat al zijn leerlingen ten val zullen komen, reageert hij met: 'Ook al komen ze allemaal ten val, ik zeker niet'. Jezus repliceert daarop met de harde nuchtere zin: 'Precies jij zal mij drie maal verloochenen'. Nog geeft Petrus zich niet

gewonnen: 'Ook al moet ik samen met u sterven, ik zal u niet verloochenen'. Marcus voegt er laconiek aan toe: 'Dat zeiden ze allemaal' (Marcus 14,27-31). Petrus zal zich echter nooit afkeren van Jezus, Hij blijft een leerling. Zo blijft de relatie open en zal hij in die relatie kunnen groeien.

In het gebeuren van de voetwassing gedraagt Petrus zich nog maar eens als de sterke, de leider: 'Nooit in der eeuwigheid zult u mij de voeten wassen!'. Het antwoord van Jezus spreekt boekdelen: 'Als ik je voeten niet mag wassen, hoor je niet bij mij'. We mogen dat interpreteren als: 'Als je mijn liefde niet wil ontvangen, dan ben je zelf niet in staat om lief te hebben' (Johannes 13, 6-9). Petrus moet de regie uit handen geven, Hij moet Jezus' liefde die zich uitdrukt in de voetwassing toelaten, aan zich laten gebeuren.

*De relatie tussen **Jezus en zijn leerling Judas** verloopt zonder meer tragisch. Nog vóór die laatste avond 'had de duivel iemand ertoe aangezet Jezus over te leveren: Judas, de zoon van Simon Iskariot' (v.2). Jezus weet dat (v.11). Toch gaat Hij ook voor die verrader neerknielen en tegenover hem dat tedere gebaar stellen van de voetwassing, als wil Hij hem in laatste instantie toch nog redden. Het verraad door een vriend raakt Jezus ten diepste. Hij is 'diep bewogen' (v.21). Even later stelt Jezus tegenover Judas nog een tweede gebaar dat we als teder en intiem mogen bestempelen: hij neemt een stuk brood, dompelt het onder in de beker met wijn, en legt het hem in de mond. Niets mag baten: 'Nauwelijks had deze het stuk brood aangenomen of de satan voer in hem' (v.27,a). En Jezus: 'Doe maar meteen wat je te doen hebt' (v.27,b). Onmiddellijk gaat Judas weg. De evangelist sluit het dramatische verhaal veelzeggend af met 'Het was nacht!' (v.30).

*De relatie tussen **Jezus en 'de geliefde leerling'**, zoals die naar voor komt in het voetwassingsverhaal, is er een van intimiteit, tederheid. Hij is Jezus' 'naaste tafelgenoot' en 'rust aan het hart van Jezus' (v.23). In de Griekse tekst staat er 'en too kolpoo, wat 'in de schoot' betekent. De schoot is het orgaan waaruit een mens geboren wordt, spreekt dus van intimiteit, geborgenheid en tederheid. (nvdr de Willibrordvertaling wijst erop dat we hier precies hetzelfde woord aantreffen als in Johannes 1, 18: 'Niemand heeft ooit God gezien, maar de eniggeboren God die rust aan het hart (eis ton kolpon) van de Vader, Hij heeft Hem doen kennen').

5. Vanuit heel dit betoog komt de uitnodiging naar ons toe om te groeien in gemeenschap, in relatie, met Jezus. Die intieme relatie van bemind worden en beminnen zal ons helpen om te groeien in de relatie met mensen.

Jean Vanier maakt een onderscheid tussen een paternalistische liefde en een tedere liefde. In de eerste vorm van liefhebben gedragen wij ons als 'de sterke', in de tweede maken wij ons kwetsbaar en afhankelijk.

Christine Bruggeman gaf ons voor de uitwisseling in de fraterniteit twee vragen mee:

1 Hoe kom ik, als antwoord op Jezus' vraag 'Wat verlangt jij?', in contact met mijn diepste verlangens?

2 Heb ik iemand met wie ik in vertrouwen daarover kan spreken?

Marc Demeulemeester.

AANKONDIGING VAKANTIERETRAITE GOUVILLE 2013

Naar tweejaarlijkse gewoonte houden we ook dit jaar onze vakantieretraite in Gouville (Frankrijk). Dit jaar van **zondagnamiddag 7 juli tot zaterdagmorgen 14 juli 2013**. Hou alvast deze datums vrij als je wenst deel te nemen. In de volgende fratbrief komt een inschrijvingsformulier.

We zijn opnieuw te gast op de pastorie bij *Michel Pinchon*, die ons allen groet. Ook Jan en Annelies hebben toegezegd om de innerlijke mens te versterken.

Gewoonlijk bespreken wij aan de hand van een boek een fragment van uit de Bijbel. We zijn nog op zoek naar een mogelijk boek. Wie een

suggestie heeft mag mij verwittigen of het meedelen op de paasrecollectie.

Jan Sevenhant.

PAASRECOLLECTIE

Beste confrater,

je bent van harte uitgenodigd op de recollectie die aanvangt op **zondag 7 april 2013 om 16 uur en op maandag 8 april om 16 uur** eindigt. Liefst maak je de volledige recollectie mee.

De twee inleidingen worden verzorgd door **de E.H. René Delbeke**

De thema's van zijn inleidingen zullen zijn: **'De zondares die men wil stenigen' en 'Emmaüs in vergelijking met diaken Philippus'**.

Je mag gerust priesters niet-leden van de fraterniteit uitnodigen.

Plaats: Mariahove, Mariahovelaan 2, 9881 Bellem.
09/374 12 34

Wegbeschrijving:

Vanuit Gent, E40 afrit 12 Nevele, richting Hansbeke, doorheen Hansbeke-dorp, in de Vaartstraat, aan het vervallen café "De reisduif", linksaf richting Bellem, Het domein is gelegen juist vóór de kerk.

Vanuit Brugge, E40 afrit Aalter, richting Aalter/Bellem, doorheen Aalter-centrum, richting Bellem, in Bellem-dorp richting Hansbeke. Het domein is gelegen juist achter de kerk.

Meebrengen: eventueel lakens, brevier, muziekinstrument en Bijbel.

Om in te schrijven, onderstaande strook opsturen, faxen of mailen naar:

Jan Sevenhant,

Kerkstraat 20, 8570 Anzegem.

Tel. 056/68 81 33 Fax. 056/77 21 06

jan.sevenhant@online.be

(Onverwachts afzeggen op zelfde telefoonnummer of naar het domein van Mariahove op bovenstaand telefoonnr.). Met dank en tot dan.

Ondergetekende,

Schrijft in voor de Paasrecollectie in Bellem.

Stip aan indien nodig :

- ik blijf niet overnachten
- ik blijf in geval van plaats tekort niet overnachten
- ik kan indien nodig nog... personen meenemen naar huis.

IN MEMORIAM PIET VRANKEN

Piet Vranken, onze Piet, was niet alleen onze broeder, hij was ook de stichter van onze fraterniteit, rond de jaren 1955. Hij was bij de eersten die het vuur van Charles de Foucauld in Vlaanderen hebben aangestoken. Daarom alleen al zijn wij hem veel dank verschuldigd. Vele priesters zullen dit nooit vergeten. Hij bracht ons in contact met de 'vieux frère', Pierre Cimetière in Noord-Frankrijk.

Lang was hij de verantwoordelijke van onze fraterniteit.

Piet was een trouwe priester van de kerk. Wat paus en de bisschoppen zeiden, was hem heilig.

Daar kwam hij eerbiedig en tolerant voor op in onze samenkomsten.

Piet had een hart voor de Italianen. Jarelang was hij de bezieler van 'Aqua viva', een tehuis voor de familieleden van Italiaanse nierpatiënten. Dat was zijn leven.

Naar het einde toe van zijn leven nam hij zijn intrek in een bejaardenhuis van de Picpussinnen in Heverlee. Dezen hebben hem tot zijn laatste dagen heel goed verzorgd. Daarvoor zijn wij hen dankbaar.

Hij is er ook overleden. Hij was bijna 84 jaar.

Als wij aan Piet Vranken zullen denken dan staat hij ons voor ogen als 'de herder, de pastor, de priester' van onze fraterniteit.

Op de foto van zijn gedachtenisprentje kijkt hij vertederd naar een beeld van de goede Herder.

Voor ons zal hij dat altijd blijven: een goede herder.

Sylvain Tuyls

FOUCAULDFAMILIE

VERSLAG 1 DECEMBERVIERING TE BRUGGE.

Fietsend laat ik de drukte van de stad achter mij als ik in de kleine straatjes van Sint-Gillis het huis van de 'kleine zusters' bereik.

Kleine zuster Rita ontvangt mij allerhartelijkst. Een kop koffie warmt mij op want het is onguur herfstweer. Het wordt een blij weerzien en al snel volgt een gezellige babbel.

De smalle trap leidt ons naar het huiskapelletje, waar Grietje in aanbidding zit, mediterend rond de regel van de kleine zusters. Zo zijn we met drie en daar is God aanwezig...

In de vooravond is er eucharistieviering gepland in de kerk van Steenbrugge, thuisbasis van Johan Goemaere. Pol en ikzelf kunnen daar niet aanwezig zijn daar ik, op hetzelfde uur, medevoorganger ben in onze parochiekerk. In de geest zijn we verbonden.

Rond 19u sluiten we aan voor de aanbidding in de huiskapel van 'de Hoeve'. We zijn zoals 'de twaalf' gezeten rond de Heer.

Daarna dalen we af en breken en delen alles wat we meegebracht hebben. Zo is er genoeg voor onszelf maar ook voor een toevallige gast. Dank zij Johan genieten we van lekkere warme soep.

Het lied dat we voor de maaltijd zingen: "Niets is zo heerlijk als 't proeven van mensen, mensen met elk een eigen verhaal. Ook onze Heer had geen andere wensen dan samen te eten van hetzelfde maal" hebben we dan ook waar gemaakt.

Als toetje heeft Christof ons laten proeven van een multimediaal overzicht van de Internationale Bijeenkomst van de Seculiere Fraterniteiten te Bonn, zomer 2012. Het werd een rijk verhaal? We mochten meegenieten van Inzichten, uitwisselingen, vriendschappen, enz.... Voor mij bracht het uiteraard heel mooie herinneringen boven aan de 'tijd van toen'.

Even hartelijk als bij het weerzien namen we afscheid van elkaar. Ja dat is Fraterniteit!

Vanneste-Tyberghien Rita

VERSLAG 1 DECEMBER VIERING GENT

In Gent waren we weer te gast bij de kleine zusters, in de Reinaertstraat. Ze hebben ons tot in de puntjes verzorgd, o.a. met de broodmaaltijd die ze ons al zoveel jaren aanbieden.

Voor de viering had kleine zuster Ria alles voorbereid, vertrekkend van teksten die we van de fraterniteiten in Brussel kregen. Het was deze keer een eucharistieviering, priester Dries Van Ootegem ging voor.

Tijdens de viering verdeelden we ons in groepjes, voor een groepsgesprek over het thema van de viering, "onrechtvaardigheid en slavernij", met teksten uit brieven van Charles de Foucauld.

Leo Clarijs begeleidde de liederen met de gitaar.

Ook het gesprek aan tafel was weer deugddoend.

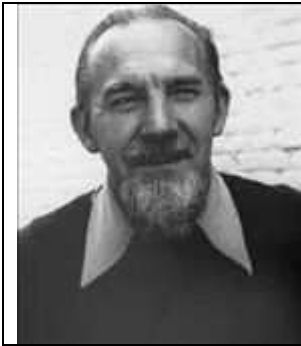
Lieve en René

LIMBURG

Traditiegetrouw hield ook de Limburgse Fraterniteitsgroep (verantwoordelijk Omer en Odette Boyen) de jaarlijkse herdenking van de sterfdatum van Br. Charles de Foucauld.

Op maandag 3 december kwamen 16 leden samen in Hasselt. Vic. Karel D'Huys gaf een diepgaande uiteenzetting over " Bidden in deze tijd". Met een eucharistieviering in de kapel van het PCS (Pastoraal Centrum Seminarie) en een gezellig samenzijn werd de avond besloten.

Frans Jacqmaer

HERDENKING DANIËL EVRARD

Tijdens een eucharistieviering op zondag 7 oktober in Dendermonde werd priester Daniël Evrard herdacht. Hij overleed twintig jaar geleden. Samen met deken De Baere concelebreerden Daniëls broer pater Johan Evrard, Jan Van Raemdonck en Dirk Van Der Linden. Jan en Dirk waren samen met Daniël actief in 'Jonge Kerk'. Nadien volgde nog een receptie.

We citeren stukjes uit een artikel van "Het Nieuwsblad":

"Van 1952 tot 1978 was Daniël Evrard leraar aan het college te St.-Niklaas. Hij koos voor een zeer actief leven, een leven tussen, met en voor de mensen. Deze bezieling gaf hem de stuwkracht om met "Jonge Kerk" van start te gaan."

"Bij zijn benoeming tot aalmoezenier van de gevangenis in Dendermonde, in 1978, verhuisde Daniël naar het Begijnhof van Dendermonde, want hij werd ook rector van het Sint-Alexiusbegijnhof. Vanuit een diepe bekommernis voor het welzijn van de vele thuislozen in de regio Dendermonde, stichtte hij met een groep vrijwilligers de "v.z.w. 't Dak", voor mannen en later "De Poort" voor vrouwen. Ook in de Bouworde was hij actief, ging ter plaatse mensen bemoedigen en nodigde regelmatig iemand uit van Kroatië, Armenië of één van de Balkanlanden."

"Vrijdag 29 mei 1992 kwam er plots een einde aan dit verdienstelijk leven. Bij een onbegrijpelijk auto-ongeval kwam hij samen met één van zijn meest toegewijde medewerkers, de jonge veelbelovende Riet Nonneman uit Beveren, om het leven."

Enkele fratleden vertellen uit hun herinneringen:

Daniël, vriend van jong en oud, priester en bouwgezel, leraar en bezieler van velen. Het evangelie beleefde hij door het voor de armsten en de kleinsten, voor gevangenen tussen muren en structuren, op een eenvoudige, daadkrachtige manier te vertalen. Die keer dat hij in een volle zaal op een kerstfeest voor vereenzaamden mij als 17-jarige zijn priesterstola over de schouders legde om communie te delen zal ik nooit vergeten. Evenmin als die avond in zijn Begijnhof, juist op zijn 65-ste verjaardag, toen hij me vroeg zijn

opvolger te worden in Jonge Kerk. Veel te vroeg moesten we hem missen. Maar zijn werk gaat verder...

pr. Jan Van Raemdonck, Geraardsbergen

deken De Baere, Leo Clarijs, Jan Van Raemdonck

Mijn verhaal over Daniël speelt zich af in de periode dat ik in Jonge Kerk actief was. Enkele kleine zusters waren reeds verscheidene malen gevraagd om te getuigen over het leven van br. Charles en het leven als kleine zuster. De vraag kwam naar Vera en mij in het jaar 1989, om mee in de leiding van een groep te stappen... Daar maakten we kennis met Daniël. Hij was een stil maar groot bezieler, voor mij in het begin een ietwat speciale persoonlijkheid, die ik ten volle ben gaan leren waarderen door hem meer aan het woord te horen en bezig te zien tijdens de Heuveltocht doorheen de Vlaamse Ardennen, samen met andere mensen van de leiding van Jonge Kerk. Een anecdotie die ik niet kan vergeten: St Laurensnacht, de nacht van de vallende sterren, elk op de rug rond een kampvuur... hij ook... uitkijkend naar de sterren...

Ria Vanluchene, kleine zuster van Nazaret, Antwerpen

Ik leerde Daniël kennen via de bouworde. Tijdens de eerste vergadering bij hem thuis viel mij vooral de asceet op: het was koud buiten en bij hem was er

amper verwarming; Wel lagen er stapels brieven, documenten en verslagen, die schreef hij 's nachts, vertelde hij ons. Later ontdekte ik dat zijn dagen gevuld waren met aandacht voor zijn gevangenen, zijn begijnhofbewoners, zijn Jonge Kerk, de Damiaanactie, bouwroede Oost-Europa Maar prioritair was de opvang van mensen aan de rand van onze samenleving. Zij mochten altijd op hem rekenen.

Lieve Esselens van de fraterniteit Dendermonde

Lieve Esselens, Lieve en René Haentjens-Temmerman.

Toen ik in de land-en tuinbouwschool in St.-Niklaas een Jonge-Kerk-kern wilde opstarten kwam ik voor het eerst in contact met Daniël, op zijn kamer in het College, en ben zo stilaan volledig in de beweging getuimd. De mooiste foto bij de mooiste week misschien die we er ooit meemaakten was die in Volkegem, op de vormingsweek doorheen de Vlaamse Ardennen. Tussen enthousiaste jongeren stapte hij gezwind mee, 100% genietend tussen dit jeugdig gezelschap.

Maar meer dan dit alles was hij voor ons het 'crier l'évangile par sa vie' zoals Broeder Charles het ons ook zo formidabel voorleefde. Want naast zijn geboeid zijn door, en geëngageerd zijn voor jonge mensen was vooral zijn

begaan zijn met de zwaksten, de kleinsten, de sukkelaars.....nog nooit in mijn leven zo concreet gezien.

Leo Clarijs, Sint-Niklaas

Tenslotte laten we ook Daniël Evrard zelf even aan het woord, een stukje uit een homilie over de Bergrede.

Wat is nu het Koninkrijk, waarover Jezus het heeft?

zuster Jozefa en de zus van Daniël Evrard

Het is een sleutelwoord.

Het is niet hetzelfde als "de hemel", maar wel: de weelde van in Gods vriendschap te leven, hier en nu.

Het is allereerst een gebeuren dat hier en nu tot uiting moet komen.

Het is geen gebed, maar het reddend en verlossend bezig-zijn van God met de mensen en hun lotgevallen, die Hij tot heilsgeschiedenis verheft.

Het God-zijn van onze God ligt daarin, dat Hij helend (heil) en helpend omziet naar de mensen, ze liefdevol bejegt, vooral wanneer ze verloren lopen, in de sukkel zitten.

De God, zoals Jezus ons die leert kennen, is een op mensen bedachte God, een God die radicaal trouw en toegewijd is aan de mens.

En eerst wanneer God werkelijk tot zijn recht komt, dan pas zal ook de mens volledig tot zijn recht kunnen komen, allereerst de gebukte en beproefde mens, want voor hem heeft God een voorkeurlijke.

Met dank aan Leo De Smedt en Jan Van Raemdonck voor de fotootjes.

DNE® FLORIDA 4284

Neen, dit is geen code van iemand die via e-mail probeert onwettig in je computer binnen te breken. Het is het label dat ik vanmorgen vond op een mooie roze pompelmoes. Gisterenavond kocht ik hem nog vlug, samen met een paar boterkoeken, voor ik vertrok naar Gent, bij de Kleine Zusters van Nazaret, waar we gastvrij ontvangen werden en onze bijeenkomst van FRV hadden. Je weet wel, de FoucauldRaad Vlaanderen. Ik moet je eerlijk zeggen: een prima pompelmoes, heel sappig en wellicht ook voedzaam. Wie er precies voor gewerkt heeft in Florida, hoe hij hier geraakt is, is mij een raadsel. Maar het zal wel niet door de kabouterpjes zijn geweest!

Je leest mijn 'stukje' in de nieuwe fratbrief. Die komt je zomaar binnenvallen (o ja, je hebt ervoor betaald. Of moet je dat nog doen?). Denk in elk geval maar niet dat het dank zij de 'kabouterpjes' is geweest. Enkele mensen die vier maal per jaar samenkomen in de FRV en nog verschillende anderen, hebben ervoor gezorgd dat je hem in handen krijgt. Vier maal per jaar vind je er geestelijk voedsel in uit de Foucauldfamilie, spirituele artikelen, teksten voor bespreking in je fraterniteit, aankondiging van diverse activiteiten,... Vier maal per jaar een uitnodiging om je fraterniteit-zijn in de geest van broeder Charles onder elkaar en dagelijks persoonlijk te beleven. Hopelijk voor elk van jullie een 'smakelijk verhaal' waar je van leven kan; een verhaal dat je dierbaar is en blijft en dat je mogelijk niet missen wilt.

Gisterenavond (d.i. 23 januari) zaten enkele van de 'echte' kabouterpjes samen om alles te regelen en te bespreken. Het bleek algauw dat er vermoeidheid bij ons aanwezig is. De voornaamste vraag - naar aanleiding van het afhaken of voorlopig op zijspoor gaan staan van een paar mensen - blijkt deze te zijn: is er nog voldoende DRAAGKRACHT in Vlaanderen, vooral in de lekenfraterniteiten, om voort te doen wat sinds ruim vijftig jaar aan bezieling en activiteiten geprobeerd is? Of zijn we op een punt gekomen waarvan we beter erkennen: het is belangrijk geweest, maar het heeft zijn tijd gehad?

Ik hoorde o.m. volgende zaken, waarin ik mij ook volledig herken:

- In Vlaanderen zijn de lekenfraterniteiten belangrijke (oudere) groepen van mensen die bijeenkomen voor verdieping. Maar wat de eigenheid van Charles de Foucauld daarbij komt doen is soms heel onduidelijk. En wat de weerslag daarvan is naar sociaal engagement, nog minder betekenisvol.
- De Oost-Vlaamse fratdag moest worden afgezegd omwille van tekort aan inschrijvingen. Niet weinig ontgoochelend voor wie er een jaar lang zijn energie in stopte. Op een paar plaatsen, o.m. in Brugge, was de

1-decemberviering een sterk beperkte (zij het waardevolle) ervaring. Vorig jaar was het een hele tijd onduidelijk of er voldoende inschrijvingen zouden zijn voor de miniretraite. Uiteindelijk kon ze doorgaan, met heel grote tevredenheid van de deelnemers. Maar de inschrijvingen voor miniretraite én voor de jaarlijkse vakantieretraite komen zo laat dat telkens de bange vraag rijst: "Zullen we met voldoende zijn?" Want de huizen waar alles door gaat eisen een minimum aantal deelnemers en hebben hun prijskaartje.

- Momenteel is er geen coördinerende verantwoordelijke meer voor de Vlaamse lekenfraterniteit (zie verslag vergadering FRV van 23-01-2013). Het is momenteel helemaal niet duidelijk of iemand die verantwoordelijkheid nog kan/wil opnemen.
- De opmaak en het samenstellen van de fraterniteitsbrief zal mogelijk door omstandigheden waarin niemand ook maar enige schuld treft, in de toekomst een nieuwe zorg zijn (met bijzondere dank aan wie jarenlang het redactiewerk op zich nam!). De Vlaamse seculiere fraterniteiten zijn ook ingebed in een Europese en in een Internationale werking. Er zijn diepmenselijke contacten en banden die bevruchtend en inspirerend werken. De indruk heerst bij ons dat weinigen zich daaraan gelegen laten en dat er bij velen nagenoeg geen belangstelling is om over de eigen (Vlaamse) grenzen heen te kijken hoe de spiritualiteit van Br. Charles mensen begeestert en in beweging zet.
- De recollecties en de tweejaarlijkse retraite van de priesterfraterniteit blijven heel belangrijke gebeurtenissen. Maar steeds duidelijker stelt zich ook de vraag of er telkens voldoende deelnemers zijn en of er mogelijk niet kan/moet gedacht worden aan samenwerking met gelijklopende initiatieven bij de lekenfraterniteiten, een win-win-situatie voor beide groepen. Vanzelfsprekend met voldoende ruimte voor de eigenheid van beide.

Denk nu niet dat het alleen maar kommer en kwel was. We hebben de uitnodiging voor volgende activiteiten gepland in deze fratbrief: de gezamenlijke fratdag in Gent; de mini-retraite en de aankondiging voor de vakantieretraite, waaraan volop gewerkt wordt. Maar, het weze meteen duidelijk, dit alles kan maar doorgaan bij voldoende tijdige belangstelling en nieuwe mensen die zich als kaboutermpjes willen inzetten. Het is een (onvermijdelijke) test naar het 'draagvlak' waarvan boven sprake...

Op onze volgende FRV (gepland op 13 april) zullen de 'echte' kaboutermpjes weer bijeen zijn. Met geestdrift én nuchterheid zullen we dan zien hoe het verder kan/moet. Intussen kan jullie gebed een hulp zijn om 'te onderscheiden wat het beste' is. En lees deze zin maar niet als iets dat er pro forma staat. Want er staat toch heel wat op het spel.

Eén iets is zeker: ik zal in de toekomst alleen nog lekkere roze pompoemes kunnen eten als er in Florida mensen zijn die de plantage met pompoemesbomen blijven verzorgen.

In Vlaanderen zal de m.i. héél erg belangrijke spiritualiteit van broeder Charles een belangrijke impuls verliezen als het tijdschrift en de georganiseerde activiteiten door FRV in de toekomst zouden verdwijnen door gebrek aan een draagvlak waarbij voldoende medewerkers hun schouders zetten onder de lijst van het 'to do'.

Guido Debonnet, priester-begeleider seculiere fraterniteit, in opdracht en in eenklank met de FRV.

NIEUWS OVER HET MAKOUMI PROJECT IN BURKINA FASO

op bezoek in Zoula, op het erf van Sylvestre's familie, voor het huisje waar zijn moeder en zus wonen. Sylvestre is al 3 jaar verantwoordelijk voor hen die middelbaar doen in Koudougou en is juist het 4° jaar geschiedenis-aardrijkskunde begonnen aan de universiteit in Koudougou. Heel regelmatig trekt hij naar zijn moeder om op het land te helpen, iets herop te bouwen.....

Hierbij graag bijzondere dank aan allen van de Charles de Foucauld familie, van Antwerpen tot West-Vlaanderen, van het noorden van Vlaanderen tot het zuiden, voor onmeetbare morele en financiële steun. En even grofweg uitgerekend alle lof aan religieuzen en priesters die schat ik een vijfde van de geldelijke steun voor hun rekening namen; zonder hen was het jarenlang onmogelijk de studies van die 7 meisjes en eens 23 jongens te betalen.

Wij zijn juist terug van een kort bezoek waarbij we o.a. een 1500 km aflegden om enkele jongeren op hun nieuwe post te bezoeken. Amadou en Céline zijn begin januari begonnen als leerkracht en Ribou met de studies van burgerlijk ingenieur in Bobo Dioulasso. In de hoofdstad straalde Rafiatou met haar pas geboren spruit bij ons deugdzaam bezoekje, ook Alexandre en Christian en

het duo Fabrice en Adama hoorden bij onze jaarlijks tournee; en de dag erop reden we dan door tot bij Geneviève, die er haar tweede jaar verpleegkunde doet. Bij Yako sloegen we een zandwegel linksaf om na een 100 km, over de laatste 15 km deden we één uur, om bij Céline te geraken. Kersverse leerkrachten moeten eerst een 6 jaar in een klein dorpje beginnen waarna ze beetje bij beetje al hun keuze mogen kenbaar maken. Nog nooit hebben we zo een klasje gezien, het leek wel een ruïne. Haar huisje leek veel beter dan haar klaslokaal. Met een lei en een krijtje voor de rekenles werd ook hier zoals bij Apo gewerkt, een stuk muur was groen geverfd als bord, de deur van het lokaal hing er nog met één scharnier aan.....En als je de kledij van de kinderen bekeek kon je het nauwelijks een hemd en een broekje noemen, en heel wat kindjes zaten er op blote voeten. Gelukkig spreken ze er Moore en kan Céline naast het Frans ook met de kindjes praten, wat Minata in het verre noorden niet kan.

We bezochten Apo in zijn nieuw schooltje, ook een vrouwengroep die zeep maakte en enkelen die stoffen weefden op de speelplaats van het schooltje van Rémi, en vooral het erf in het dorp van Bao maakte heel sterke indruk. Bao beëindigde zo juist 4 jaar psychologie aan de universiteit, is nu aan zijn thesis bezig, woont met een vriend in een eenvoudig huisje aan de rand van de stad, en houdt heel sterk contact met het dorpje waar hij vandaan komt. Vader en moeder zijn gestorven, een 7 jaar geleden, maar in de grote familie is hij nog kind aan huis. Al een 5 jaar is hij heel actief met een groep jongeren die allerlei activiteiten op touw zetten om de mensen er te sensibiliseren, en via sport en cultuur bij elkaar te brengen..

De week erop ging de tocht via een geasfalteerde weg vol putten tot bij zijn broer op een 350 km aan de andere kant van het land. Ribou is zeker even slim als Bao, en neemt zijn studies uitermate au serieux. In de hoofdstad is burgerlijk ingenieur niet mogelijk aan de staatsuniversiteit en zodoende moest hij naar de tweede stad van het land. Ook Babine wil er die studies beginnen maar hij was er niet door voor de test. Hopelijk vinden ze rap een beter huis want nu is er geen elektriciteit noch water.

Op de terugweg sprongen we nog binnen bij Ambroise, bleven ook in Houndé slapen, en trokken verder naar Saala bij de Ghanese grens, bij Amadou. Hij was ook juist begonnen in het derde studiejaar, in een klein dorpje, op een 300 km van Koudougou, ons thuisadres aldaar..

Daar genieten we telkens van het samen wonen met Benja, Florent, Olivier en Sylvestre, 4 uiterst dankbare, behulpzame jongeren.

Greet en leo

Charles is een zonderlinge missionaris (30)

We zijn een jaartje na zijn zware ziekte. Broeder Charles is weer gezond en wil hoopvol verder werken. Hij vreest dat hij nooit veel vruchten zal zien van zijn werk en verblijft bij de Toearegs. Hij haalt kracht uit Jezus' woord: "De graankorrel moet eerst in de aarde vallen. Dan pas kan hij vrucht voortbrengen."

Zijn familie had gehoord van wat er in 1908 gebeurd was. Graag zouden ze hem terugzien. Zelf verlangt Charles er ook naar. Hij wil aan zijn jonge neefjes en nichtjes graag vertellen waarom hij dààr leeft, bij de Toearegs in Algerije. En zeker verlangt hij er hevig naar om zijn nicht, Madame de Bondy, te ontmoeten. Zij die zóveel voor hem betekende. Die hem nooit in de

steek liet, ook niet toen hij het fortuin van de familie verbraste. En die hem elke week een brief schrijft. In februari-maart 1909 vertrekt broeder Charles naar Frankrijk. Het is een hele reis.

Nooit had hij gedacht dat hij zijn land en vooral zijn geliefde nicht Marie nog zou terugzien. En ook abbé Huvelin en de kerk van de Heilige Augustinus in Parijs waar hij – hij was toen 28 jaar – zijn bekering doormaakte. Je merkt bij dit alles dat

frère Charles ook echt een mens was. Hij wil eens opnieuw beleven wat hij vroeger meemaakte. Hij wil de mensen ontmoeten die hem heel dierbaar waren. Aan de kinderen van zijn neven en nichten wil hij zeggen waarom hij in Algerije leeft. Natuurlijk zijn er vlug vragen als: "Heeft het wel zin dat te doen?" "Hoeveel van die Toearegs heb je al bekeerd?" Je mag ook niet vergeten dat de Fransen een hoge dunk hadden van zichzelf. De andere

volkeren, en zeker de Afrikaanse, waren een soort 'wilden'. Ze hoorden er allerlei 'rare' dingen over vertellen. Ze kenden en ontmoetten ook geen mensen met andere huidskleur. Het was heel grote uitzondering als het toch eens gebeurde. Wel wisten ze dat er missionarissen gingen naar

Afrika, om die 'wilden' te bekeren en hen de (Franse) beschaving te brengen.... Een heel natuurlijke vraag is het dus: "Hoeveel heb je er al bekeerd? Enkele honderden of duizenden misschien..." En dan het ontgoochelend antwoord van Charles: "Geen enkele!" Is het dan wel de moeite waard om

daar te blijven? Voor Charles heel zeker. Die Toeregs zijn helemaal geen 'wilden': het zijn zijn vrienden geworden. Met hen wil hij als een broer vriendschap sluiten. Voor je hen over Jezus praat of hen doopt is het beter dat ze zeggen: "Kijk eens hoe goed die man voor ons is. Zou Jezus in wie hij gelooft, niet ook zo goed zijn?"

Kunnen anderen merken aan wat jij doet dat je christen bent, een volgeling van Jezus?

Guido Debonnet

GEBED VAN OVERGAVE

Vader,

**Ik verlaat mij op U,
doe met mij wat Gij goedvindt.**

**Wat Gij ook met mij doen wilt,
ik dank U.**

**Tot alles ben ik bereid, alles aanvaard ik,
als Uw wil maar geschiedt in mij
en in al uw schepselen:
niets anders verlang ik, mijn God.**

**Ik leg mijn leven in uw handen,
ik geef mij aan U, mijn God,
met heel de liefde van mijn hart,
omdat ik u bemin,
omdat het voor mij een noodzaak
van liefde is mij te geven,
mij zonder voorbehoud op U te verlaten,
met een oneindig vertrouwen:
want Gij zijt mijn Vader.**

LIEF EN LEED.

Ghislaine De Roo, moeder van priester Jos De Muynck, overleden te Brugge op 6 januari, op de leeftijd van 95 jaar.

DATA OM NIET TE VERGETEN

Seculiere fraterniteiten

Zondag 10 maart 2013,

Fratdag Oost- en Westvlaanderen

Kleine Zusters van Nazareth, Reinaertstraat 24, 9000 GENT

Begeleider: René Delbeke

Info bij Christof Bogaert en Anne-Marie Waerlop

Donderdag 9 mei tot zaterdag 11 mei 2013

Miniretraite ,Ter Loo, Loppem

Begeleider: Joris Van Ael

Info bij René Haentjens

Zondag 14 juli tot vrijdag 19 juli 2013

Vakantieretraite, Ter Dennen, Westmalle

Info bij Christof Bogaert en Anne-Marie Waerlop

Herdenking Charles de Foucauld

Momenteel wordt overwogen om met de verschillende foucauldfamilies een gemeenschappelijke herdenking te houden bij het overlijden van Charles de Foucauld. Indien dit plaats heeft, zal dit doorgaan op zaterdag 30 november 2013 in Brussel.

Priesterfraterniteiten

Zondag 7 tot maandag 8 april 2013: Paasreco te Bellem Mariahove, predikant priester René Delbeke.

Zondag 7 tot zaterdag 13 juli 2013: Vakantieretraite te Gouville (Frankrijk).

Zondag 13 tot zaterdag 19 juli 2014: Retraite te Wavreumont, predikant E.H. Marc Steen.
